

David Baldacci

De aanslag

A.W. Bruna Uitgevers

•1•

Opgewonden door de ophanden zijnde moord zette Doug Jacobs zijn headset op en schakelde het beeldscherm van zijn computer in. Het beeld was kristalhelder, bijna alsof hij ter plaatse was.

Maar hij was heel blij dat dat niet zo was.

‘Ter plaatse’ was duizenden kilometers bij hem vandaan, maar dat zou je niet zeggen als je naar het scherm keek. Voor geen goud zou hij daar naartoe gaan. En trouwens, er waren veel mensen die veel beter waren in dat werk. Zo meteen zou hij met een van hen kort contact hebben.

Jacobs keek even naar de vier muren en naar het ene raam van zijn kantoor in deze zonnige wijk van Washington D.C. Aan de buitenkant zag het lage stenen gebouw er heel gewoon uit, het stond in een multifunctionele wijk waar ook historische woonhuizen stonden, in verschillende stadia van verval of renovatie. Sommige delen van Jacobs’ pand waren echter helemaal niet gewoon. Het dikke stalen toegangshek bijvoorbeeld, en het hoge hek rondom het terrein. In de gangen van het gebouw patrouilleerden gewapende bewakers en bewakingscamera’s hielden de buitenkant in de gaten. Maar buiten wees niets op wat er binnen gebeurde.

En binnen gebeurde heel veel.

Jacobs pakte zijn beker verse koffie waar hij zojuist drie zakjes suiker in had gedaan. Hij moest uiterst geconcentreerd naar het beeldscherm kijken. Suiker en cafeïne hielpen hem daarbij. Dat paste wel bij de emotionele kick die hij over slechts enkele minuten zou krijgen.

Hij praatte in zijn headset. ‘Alpha One, bevestig locatie,’ zei hij kortaf. Hij realiseerde zich dat hij klonk als een luchtverkeersleider die het luchtruim probeerde veilig te houden.

Ach, op een bepaalde manier ben ik dat ook. Alleen is ons doel tijdens elke vlucht de dood.

Hij kreeg bijna meteen antwoord. ‘Locatie Alpha One zevenhonderd meter ten westen van doelwit. Zesde verdieping van de oostkant van het flatgebouw, vierde raam van links. Als je inzoomt, zou je net het einde van mijn geweerloop moeten kunnen zien.’

Jacobs boog zich naar voren en bewoog zijn muis. Hij zoomde in op de live-

satellietbeelden van deze verre stad waar zoveel vijanden van de Verenigde Staten woonden. Hij liet de cursor over de rand van het raamkozijn zweven en zag het uiterste puntje van een lange geluiddemper die op een geweerloop was geschroefd. Het geweer was een op bestelling gemaakt wapen dat op grote afstand kon doden. Tenminste, als hij door iemand met een ervaren hand en oog werd gehanteerd.

En dat was nu het geval.

‘Begrepen, Alpha One. Klaar om te schieten?’

‘Ja. Alle variabelen in telescoopvizier ingevoerd. Dradenkruis op doelwit gericht. Akoestische reflectiedemper ingesteld. Ondergaande zon achter me en schijnt in hun gezicht. Geen optische reflecties. Klaar om te schieten.’

‘Oké, Alpha One.’ Jacobs keek op zijn horloge. ‘Plaatselijke tijd bij jou zeventienhonderd?’

‘Op de minuut af. Update stand van zaken?’

Deze informatie haalde Jacobs van een subscherm. ‘Op schema. Doelwit arriveert over vijf minuten. Hij stapt aan de trottoirkant uit de limo. Volgens schema blijft hij één minuut op de stoep staan om vragen te beantwoorden. Daarna heeft hij tien seconden nodig om het gebouw in te gaan.’

‘Tien seconden lopen bevestigd?’

‘Bevestigd,’ zei Jacobs. ‘Maar het interview kan langer duren dan één minuut. Je kunt naar eigen inzicht handelen.’

‘Begrepen.’

Jacobs keek nog een paar minuten naar het scherm en toen zag hij ze. ‘Oké, de stoet auto’s komt eraan.’

‘Ik zie hem. Ik heb prima zicht. Geen obstakels.’

‘De menigte?’

‘Ik heb het afgelopen uur de bewegingspatronen van de mensen bekeken. De beveiliging heeft de zaak afgezet. Ze hebben het pad dat hij zal nemen gemarkeerd, het lijkt wel een verlichte landingsbaan.’

‘Ja, dat zie ik nu ook.’

Jacobs vond het heerlijk als hij op de eerste rang zat zonder dat hij zich daadwerkelijk in de gevarenzone bevond. Hij kreeg beter betaald dan degene aan de andere kant van de lijn. In een bepaald opzicht sloeg dat helemaal nergens op.

De schutter was ter plekke, en als ze miste of niet op tijd weg was, dan was ze dood. En hier zou niemand ook maar enige betrokkenheid toegeven, maar alles gewoon ontkennen. De schutter had geen documenten, geen geloofsbrieven, geen identiteitsbewijs die iets anders bewezen. De schutter zou op zichzelf zijn aangewezen. En in het land waar deze aanslag plaatsvond, zou de schutter worden opgehangen. Of wellicht onthoofd.

Ondertussen zat Jacobs hoog en droog hier, en kreeg hij ook nog eens meer geld. Maar hij dacht: er zijn heel veel mensen die raak kunnen schieten en weg kun-

nen komen. Ik ben degene die de geopolitieke narigheid voor deze klojo's moet oplossen. Alles hangt af van de voorbereiding. En ik ben elke cent dubbel en dwars waard.

Jacobs praatte weer in zijn headset. 'Doelwit komt eraan. Limo stopt zo.'

'Begrepen.'

'Geef me zestig seconden de tijd voordat je wilt schieten. Dan gaan we op radiostilte.'

'Akkoord.'

Jacobs verstevigde zijn greep om zijn muis, alsof het een trekker was. Tijdens drone-aanvallen had hij inderdaad met zijn muis geklikt en gezien dat een doelwit in een vlammenzee verdween. De fabrikant van de computerhardware had waarschijnlijk nooit gedacht dat zijn apparaten dáárvoor zouden worden gebruikt.

Hij ging sneller ademen, ook al wist hij dat de schutter juist langzamer zou ademen, bijna zou ophouden met ademen, want dat was nodig voor een langeafstandsschot als dit. Er was geen enkele foutmarge. Het schot moest het doelwit raken en doden. Zo simpel was dat.

De limo stopte. De beveiligers openden het portier. Lijvige, zwetende mannen met pistolen en oortjes in keken overal om zich heen op zoek naar gevaar. Ze waren vrij goed. Maar vrij goed was niet voldoende als je het moest opnemen tegen uitmuntend.

En iedere man die Jacobs op pad stuurde was uitmuntend.

De man stapte op het trottoir en kneepte zijn ogen tot spleetjes tegen het licht van de ondergaande zon. Ferat Ahmadi was een megalomaan die een problematisch, gewelddadig land langs een nog duisterder pad wilde leiden. Dat konden ze niet laten gebeuren.

Dus was het tijd om dit probleempje in de kiem te smoren. In het land stonden andere mensen klaar om het over te nemen. Zij waren minder kwaadaardig dan hij was, en beter te manipuleren door geciviliseerdere landen. Meer kon je niet verwachten in de complexe wereld van tegenwoordig, waar bondgenoten en vijanden wekelijks leken te veranderen.

Maar dat was Jacobs' probleem niet. Hij was hier alleen maar om een opdracht uit te voeren, een dodelijke opdracht.

Toen hoorde hij twee woorden via zijn headset. 'Zestig seconden.'

'Begrepen, Alpha One,' zei Jacobs. Hij zei niet zoiets stoms als 'veel geluk'. Geluk had hier niets mee te maken.

Hij activeerde een aftelklok op zijn computerscherm.

Hij keek naar het doelwit en daarna naar de klok.

Jacobs zag dat Ahmadi met de journalisten praatte. Hij nam een slok koffie, zette zijn beker neer en bleef kijken toen Ahmadi de van tevoren afgesproken vragen beantwoordde. De man liep bij de journalisten vandaan die door het beveiligingsteam werden tegengehouden.

Het afgezette pad werd zichtbaar. Ahmadi liep er alleen overheen, zodat de fotografen foto's konden maken. Het was zo geënceneerd dat zijn leiderschap en zijn moed zouden blijken.

Het was ook een bres in de beveiliging die er op grondniveau niet veel toe leek te doen. Maar voor een ervaren scherpschutter die zich op een hogere positie bevond, was die vergelijkbaar met een gapend gat van vijftig meter in de zijwand van een schip waar een schijnwerper van een miljard watt op gericht was.

Twintig seconden werden tien.

Jacobs begon in gedachten af te tellen, met zijn ogen aan het beeldscherm gekluisterd.

Dode man arriveert, dacht hij.

Het was bijna zover. Missie nagenoeg voltooid en daarna zou hij zich bezighouden met het volgende doelwit.

Tenminste, nadat hij had genoten van een lekkere biefstuk en zijn favoriete cocktail, en nadat hij tegenover zijn collega's had opgescheept over zijn laatste geslaagde actie.

Drie seconden werden één.

Jacobs zag niets meer, alleen het scherm. Hij was volledig gefocust, alsof hij het schot zelf zou afvuren.

Het raam versplinterde.

De kogel drong Jacobs' rug binnen, nadat hij zich door zijn ergonomische stoel had geboord, schoot door zijn lichaam en kwam via zijn borst weer naar buiten. Hij eindigde in het beeldscherm, terwijl Ferat Ahmadi ongedeerd het gebouw binnenliep.

Doug Jacobs zakte daarentegen op de grond.

Geen lekkere biefstuk. Geen favoriete cocktail. Geen opschepperij, nooit meer.

Dode man gearriveerd.

•2•

Hij jogde door het park met een rugzak om. Het was bijna zeven uur 's avonds. De lucht was helder en de zon ging bijna onder. Taxi's toeterden. Voetgangers liepen na hun werk snel naar huis.

Rijtuigen met ingespannen paarden stonden in een rij voor het Ritz-Carlton. Ierse koetsiers met versleten hoge hoed wachtten op een nieuw vrachtje terwijl de schemering inviel. Hun paarden stampten op het wegdek en staken hun grote hoofd in hun voederzak.

Dit was centrum Manhattan in volle glorie; het heden en het verleden vloeiden in elkaar over als schuchtere vreemdelingen op een feestje.

Will Robie keek niet naar links of naar rechts. Hij was al heel vaak in New York geweest. Hij was al heel vaak in Central Park geweest.

Hij was hier niet als toerist.

Hij ging nooit ergens als toerist naartoe.

Hij had zijn capuchon over zijn hoofd getrokken en stevig vastgemaakt, zodat zijn gezicht niet te zien was. In Central Park wemelde het van de bewakingscamera's en daar wilde hij niet op te zien zijn.

De brug was een eindje verderop. Toen hij daar aankwam, bleef hij staan en rende op zijn plaats om af te koelen.

De deur was in de rots gebouwd. Die zat op slot.

Hij had een klopsleutel en even later zat de deur niet meer op slot.

Hij glipte naar binnen en deed de deur weer achter zich op slot. Hij bevond zich in een opslagruimte annex elektriciteitskast die werd gebruikt door de gemeentewerkers die ervoor zorgden dat Central Park schoon en verlicht bleef. Ze waren al naar huis en zouden niet eerder terug zijn dan de volgende ochtend om acht uur.

Daardoor had hij meer dan voldoende tijd om te doen wat gedaan moest worden.

Robie deed zijn rugzak af en ritste hem open, daarin zat alles wat hij nodig had voor zijn werk.

Hij was kort geleden veertig geworden. Hij was ongeveer een meter vijftientig en woog bijna tweeëntachtig kilo, waarvan veel meer spieren dan vet. Hij was pezig gespierd. Hij had helemaal niets aan grote spieren. Daar werd

hij alleen maar trager van, terwijl snelheid juist essentieel was.

Er zaten een paar onderdelen in zijn rugzak en een paar minuten later had hij drie ervan in elk elkaar gezet tot één voorwerp dat een uitermate gespecialiseerd doel had.

Een scherpschuttersgeweer.

Het vierde onderdeel was even belangrijk voor hem.

Zijn telescoop.

Deze schoof hij in de Picatinny-gleuf boven op zijn geweer.

In gedachten liep hij elk detail van zijn plan twintig keer door, zowel het schot dat hij moest afvuren als zijn veilige aftocht die er hopelijk op volgde. Hij had alles al in zijn geheugen geprent, maar hij wilde het kunnen dromen zodat hij niet meer hoefde na te denken en het alleen nog hoefde te doen. Dat zou kostbare seconden schelen.

Al met al zou het ongeveer negentig minuten in beslag nemen.

Daarna ging hij eten: een fles energiedrank en een proteïneereep.

Dit was Will Robies invulling van een vrijdagavondafspraakje met zichzelf.

Hij ging op de betonnen vloer liggen, legde zijn rugzak onder zijn hoofd en ging slapen.

Over tien uur en elf minuten moest hij aan het werk.

Terwijl andere mensen van zijn leeftijd naar hun vrouw en kinderen thuis gingen, gingen stappen met collega's of misschien een date hadden, lag Robie in zijn eentje in een veredelde kast in Central Park te wachten tot iemand opdook zodat Robie hem kon doden.

Hij kon stilstaan bij zijn huidige leven zonder dat dat een bevredigend antwoord zou opleveren, of het gewoon negeren. Hij besloot het te negeren.

Hoewel dat misschien niet meer zo gemakkelijk ging als vroeger.

Toch had hij er geen enkele moeite mee in slaap te vallen.

En hij zou er geen enkele moeite mee hebben wakker te worden.

En dat deed hij, negen uren later.

Het was ochtend. Net na zessen.

Nu kwam de volgende belangrijke stap. Robies gezichtsveld. Sterker nog, dat was het allerbelangrijkste.

Hij zat in de opslagruimte en keek naar de witte, stenen muur met brede voegen. Maar toen hij die beter bekeek, zag hij dat er twee gaten in de voegen zaten, waardoor je naar buiten kon kijken. De gaten waren echter dichtgemaakt met een strip kneedbaar materiaal dat op voegsel leek. Dit alles was een week geleden gedaan door een team dat zich had voorgedaan als een reparatieploeg in het park.

Robie pakte met een pincet het ene uiteinde van de strip vast en trok die uit de voeg los. Nadat hij dit nog een keer had gedaan, waren de beide gaten open.

Robie stak zijn geweerloop in het onderste gat, maar er niet helemaal door-

heen. Deze stand zou de hoek sterk beperken, maar daar kon hij niets aan veranderen. Hij moest het er maar mee doen. De omstandigheden waaronder hij werkte waren nooit perfect.

Zijn telescoop paste precies in het bovenste gat, en het uiteinde rustte stevig op de cementen voeg. Nu kon hij zien waar hij op richtte.

Robie keek erdoorheen en stelde de omgevingsfactoren en alle andere gegevens in die zijn taak zouden beïnvloeden.

De mantel van de geluiddemper was aangepast aan de loop en de munitie die hij gebruikte. De mantel zou de vlam in de loop en de sonische signatuur dempen, en hij zou fysiek terugslaan tegen de geweelade zodat de geluiddemper zo kort mogelijk kon zijn.

Hij keek op zijn horloge. Nog tien minuten.

Hij deed zijn oortje in en bevestigde de accu aan zijn riem. Zijn communicatieset was nu actief.

Hij keek weer door de telescoop. Het dradenkruis lag op een bepaalde plek in het park.

Doordat hij zijn geweerloop niet kon verplaatsen, zou Robie zijn doelwit maar een fractie van een seconde kunnen zien en dan moest hij de trekker overhalen.

Als hij ook maar een milliseconde te laat was, zou het doelwit het overleven.

Als hij ook maar een milliseconde te vroeg was, zou het doelwit het overleven.

Robie liet zich door die foutmarge niet van de wijs brengen. Natuurlijk had hij wel missies uitgevoerd die gemakkelijker waren. Maar ook die moeilijker waren.

Hij haalde diep adem en ontspande zijn spieren. Normaal gesproken zou hij iemand op de uitkijk hebben gezet. Maar Robies recente ervaringen met partners in het veld waren rampzalig geweest en hij had er om die reden op gestaan deze in zijn eentje te doen. Als het doelwit niet zou komen, of een andere route nam, zou Robie via zijn communicatieset de opdracht krijgen zich terug te trekken.

Hij keek de kleine ruimte rond. Hij zou hier nog een paar minuten langer blijven en hem daarna nooit meer terugzien. Maar als hij de boel verknalde, was dit misschien wel de laatste plek die hij zag.

Hij keek weer op zijn horloge. Nog twee minuten. Hij bleef nog even van zijn geweer af. Als hij het wapen te snel zou vastpakken, zouden zijn spieren stijf worden en zijn reflexen te traag, terwijl hij juist flexibel en soepel moest zijn. Vijfenvertig seconden voordat zijn doelwit zou verschijnen, knielde hij, drukte zijn oog tegen de telescoop en legde zijn vinger om de trekker. Zijn oortje was stil gebleven. Dat betekende dat zijn doelwit onderweg was. De opdracht ging door.

Hij zou niet weer op zijn horloge kijken. Zijn inwendige klok liep even precies als een Zwitsers uurwerk. Hij keek geconcentreerd door zijn lens.

Een telescoop was geweldig, maar luisterde ook heel nauw. Je kon een doelwit in een fractie van een seconde kwijt zijn en dan verstreken er kostbare seconden voordat je hem terugvond; mislukking gegarandeerd. Hij had zijn eigen methode om dat te voorkomen. Dertig seconden voordat het doelwit verscheen, begon hij langzamer uit te ademen; daardoor vertraagden zijn ademhaling en hartslag, ademhaling na lange ademhaling. Hij streefde naar *cold zero*: afwijking nul, dat het eerste schot precies op de juiste plek terecht kwam waardoor de dood bijna altijd meteen intrad. Geen trillende vinger, geen tic in zijn hand, geen dwalende blik.

Robie kon zijn doelwit niet horen. Hij kon hem nog niet zien.

Maar binnen tien seconden zou hij hem zowel kunnen horen als kunnen zien. En dan had hij maar een milliseconde om zijn doelwit te vinden en te schieten.

Zijn inwendige computer gaf de laatste seconde aan.

Zijn vinger schoof naar de trekker.

En als dat eenmaal gebeurde, betekende dat in de wereld van Will Robie dat er geen weg terug was.

•3•

De man die aan het hardlopen was, maakte zich geen zorgen om zijn veiligheid. Daar betaalde hij anderen voor. Een verstandiger man had zich misschien gerealiseerd dat niemand een leven belangrijker vond dan degene van wie dat leven was. Maar hij was niet echt een verstandige man. Hij was in aanvaring gekomen met machtige politieke vijanden, en daar zou hij zo meteen voor moeten boeten.

Hij bleef hardlopen, zijn slanke lichaam ging op en neer. Hij was omringd door vier mannen, twee iets voor en twee iets achter hem. Ze waren fit en dynamisch en moesten zich alle vier wat inhouden om zich aan zijn tempo aan te passen.

De vijf mannen hadden ongeveer dezelfde lengte en lichaamsbouw, en droegen identieke zwarte hardloopleiding. Dat was bewust gedaan, omdat ze nu vijf mogelijke doelwitten vormden in plaats van één. Hun armen en benen bewogen in hetzelfde ritme, en hun hoofd en lichaam bewogen gelijkmatig, maar allemaal in een iets andere hoek. Dit alles was een nachtmerrie voor iemand die een langeafstandsschot wilde wagen.

Bovendien droeg de man in het midden een lichtgewicht kogelvrij vest dat vrijwel elke kogel zou tegenhouden. Alleen een hoofdschot zou gegarandeerd dodelijk zijn, maar zonder telescoop zou een hoofdschot vanaf welke afstand dan ook een probleem zijn. Daarvoor waren er te veel fysieke obstakels. En ze hadden spionnen in het park; iedereen die er verdacht uitzag of iets opvallends bij zich had, werd aangehouden en vastgehouden tot de man voorbij was. Tot nu toe was dit twee keer voorgekomen en vaker niet.

Maar de vier mannen waren echte profs en ze gingen ervan uit dat er ondanks al hun voorzorgsmaatregelen toch iemand op de loer kon liggen.

Ze bleven om zich heen kijken en waren erop voorbereid dat ze van de ene op de andere seconde snel moesten ingrijpen.

Het pad vóór hen maakte een bocht, en op een bepaalde manier was dat positioneel. Die brak het gezichtsveld van een potentiële scherpschutter en een volgende zou de man pas na tien meter weer in het vizier krijgen. Hoewel ze getraind waren om dit niet te doen, ontspanden de mannen zich een heel klein beetje.

Ondanks de geluiddemper maakte de kogel toch nog zoveel geluid dat een paar over de grond trippelende duiven met klapwiekende vleugels en protesterende kreten opvlogen.

De man die zich in het midden van de hardlopers bevond, viel voorover. Waar zijn gezicht was geweest, zat nu een gapend gat.

De van grote afstand afgevuurde 7.62mm kogel had een verbijsterende kinetische energie opgebouwd. Hoe groter de afstand was die een kogel aflegde, hoe meer energie hij opbouwde. Wanneer een kogel ten slotte een vast voorwerp raakte, zoals het hoofd van een mens, was het resultaat verwoestend.

De vier mannen keken ongelovig naar de man die ze moesten beschermen en nu op de grond lag. Zijn zwarte hardlooptkleding was doordrenkt van bloed, hersenen en menselijk weefsel. Ze trokken hun pistool en keken om zich heen op zoek naar de schutter. De hoofdbewaker zei iets in zijn telefoon, riep versterking op. Ze waren niet langer een protectieteam. Ze waren een wraakteam. Alleen was er niemand op wie ze zich konden wreken.

Er was een telescoop gebruikt, en alle vier de mannen vroegen zich af hoe dat mogelijk was, uitgerekend in de bocht van het pad.

De enige mensen die ze zagen waren andere joggers en wandelaars. Geen van hen kon een verborgen geweer bij zich hebben. Ze waren allemaal blijven staan en keken vol afschuw naar de man die op de grond lag. Als ze hadden geweten wie hij was, zou hun afschuw zijn omgeslagen in opluchting.

Will Robie nam zelfs geen seconde de tijd om na te genieten van het schot dat hij zojuist had afgevuurd. De spanningen op de loop van zijn geweer en dus op dit schot waren gigantisch geweest. Het was net zoiets als het kinderspelletje Sla de Mol. Je wist nooit wanneer het doelwit uit zijn hol opdook. Maar Robie had het vanaf een grote afstand gedaan met een scherpschuttersgeweer, niet met een speelgoedhamertje. En zijn doelwit was geen mol. Zijn doelwit kon terugschieten.

Hij pakte de strips kneedbaar materiaal die waren gebruikt om de voegspecie te vervangen. Hij haalde een fles met verharder uit zijn rugzak en vermengde die met een beetje poeder uit een andere fles. Hij wreef het mengsel op de uiteinden en de zijkant van de strips en drukte ze in de gaten. Binnen twee minuten zou het mengsel hard zijn geworden, opgaan in het voegsel en zou niemand de strip er ooit nog uit kunnen krijgen. Daarmee was in wezen zijn gezichtsveld verdwenen, als de assistente van een goochelaar in een kist.

Met de rugzak op zijn rug haalde hij onder het lopen zijn wapen uit elkaar. In het midden van het vertrek was een met een deksel afgesloten mangat. Onder Central Park liepen talloze tunnels; enkele waren gebruikt tijdens de aanleg van een oude ondergrondse spoorlijn, andere fungeerden als riolerings- en waterleidingbuizen, en weer andere waren aangelegd voor onbekende doeleinden en vervolgens vergeten.

Robie zou via een ingewikkelde route door de tunnels zorgen dat hij maakte dat hij daar wegkwam. Nadat hij zich in het gat had laten zakken, schoof hij het deksel weer op zijn plaats. In het licht van zijn zaklamp klauterde hij langs een ijzeren ladder naar beneden en tien meter lager raakten zijn voeten stevige aarde. De route die hij moest volgen zat in zijn hoofd. Geen enkele informatie over een missie werd ooit opgeschreven. Alles wat was opgeschreven, kon worden ontdekt als Robie in plaats van zijn doelwit zou sterven. Zelfs voor Robie, die een uitstekend kortetermijngeheugen had, was dit een lastige klus geweest. Hij bewoog zich doelbewust, nooit te traag of te snel. Hij had de loop van zijn geweer dichtgesmeerd met de sneldrogende substantie en in een van de tunnels gegooid; een constante vloed snelstromend water zou de loop meenemen naar de East River waar hij in de vergetelheid zou wegzinken. En zelfs als iemand hem ooit zou vinden, dan zou hij door de dichtgestopte loop ongeschikt zijn voor ballistisch onderzoek.

De geweelade gooide hij in een andere tunnel, onder een omgevallen stapel stenen die eruitzagen alsof ze hier al honderd jaar lagen, en dat was waarschijnlijk ook zo. Zelfs als de geweelade werd gevonden, kon hij niet worden herleid tot de kogel die zojuist zijn doelwit had gedood. Niet zonder de slagpin die Robie al in zijn zak had gestopt.

Het rook hier beneden niet aangenaam. Er liep bijna achtduizend kilometer aan tunnels onder Manhattan, opmerkelijk voor een eiland waar geen enkele actieve mijn, van welke soort ook, te vinden was. In de tunnels lagen leidingen die dagelijks miljoenen liters drinkwater naar de dichtstbevolkte stad van de VS aanvoerden. Andere tunnels voerden het rioolwater van de stad, dat door diezelfde inwoners was geproduceerd, af naar gigantische rioolzuiveringsinstallaties.

Robie liep een uur lang in hetzelfde tempo door. Toen het uur om was, keek hij op en zag het. De ladder met de tekst TNUPDNIE.

‘Eindpunt’, maar dan achterstevoren geschreven. Hij glimlachte niet om dit stomme grapje. Iemand vermoorden was een ernstige zaak. Hij had niet bepaald een reden om vrolijk te zijn.

Hij trok een blauwe overall aan en zette een van de helmen op die aan een spijker aan de tunnelwand hingen. Met zijn rugzak om klom hij via de ladder naar boven en klauterde uit de opening.

Robie was helemaal ondergronds van het centrum naar een buitenwijk gelopen. Hij was veel liever met de ondergrondse gegaan.

Hij liep door naar een afzetting rondom een gat in de weg. Mannen, die net als hij een blauwe overall droegen, waren daar met het een of andere project bezig. Het verkeer reed om hen heen, auto's toeterden. Mensen liepen op de trottoirs.

Het leven ging door.

Behalve voor die kerel in het park.

Robie keek niet naar de bouwvakkers en de bouwvakkers keken niet naar hem. Hij liep naar een wit busje dat er vlakbij stond, stapte in en ging naast de bestuurder zitten. Zodra hij zijn portier had dichtgetrokken, zette de chauffeur de bus in de versnelling en reed weg. Hij kende de stad goed en reed via alternatieve routes om de meeste drukte te vermijden vanuit Manhattan naar luchthaven LaGuardia.

Robie klom achterin om zich om te kleden. Toen het busje voor de vertrekhal van het vliegveld stopte, stapte hij uit. Hij droeg een pak, had een attachékoftje bij zich en liep de terminal in.

LaGuardia was, anders dan zijn beroemde broertje JFK, de koning van de korte vluchten; behalve op Chicago en Atlanta werden hier meer korte vluchten afgehandeld dan op welk ander vliegveld ook. Robies vlucht was heel kort, ongeveer veertig vliegminuten naar D.C. Net genoeg tijd om je handbagage in het vak boven je stoel te stoppen, een lekker plekje te zoeken en naar je rammelende maag te luisteren – want tijdens zo'n korte vlucht kreeg je niets te eten.

Zijn vliegtuig landde achtendertig minuten later op Reagan National.

De auto stond op hem te wachten.

Hij stapte in, pakte *The Washington Post* die op de achterbank lag en las de koppen. Het stond er natuurlijk nog niet in, hoewel het waarschijnlijk al wel op internet stond. Hij nam niet de moeite erover te lezen. Hij wist alles wat hij moest weten.

Maar morgen zouden de voorpagina's van alle kranten van het land bol staan van de man in Central Park, die voor zijn gezondheid was gaan hardlopen en nu dood was.

Een paar mensen zouden treuren om zijn dood, zo wist Robie. Dat waren zijn compagnons, die andere mensen nu geen pijn meer konden doen en kwaad konden berokkenen, hopelijk voor altijd. De rest van de mensheid zou blij zijn dat de man dood was.

Robie had al eerder een slecht mens gedood. De mensen waren blij geweest, opgetogen zelfs, dat alweer een monster dood was. Maar de wereld draaide door, even verziekt als altijd, en een ander monster – misschien een veel erger monster – zou zijn plaats innemen.

Op die heldere, frisse ochtend in het normaal gesproken rustige Central Park zou men nog een tijdje aan deze moord terugdenken. Er zou een onderzoek worden ingesteld. Er zouden diplomatieke discussies volgen. Tijdens représaillemaatregelen zouden nog meer mensen sterven. En daarna zou het leven weer doorgaan.

En Robie zou, in dienst van zijn land, een vliegtuig, trein of bus nemen of, net als vandaag, te voet gaan en een andere trekker overhalen, of een ander mes gooien, of met zijn blote handen het leven uit iemand wringen. En dan zou er een nieuwe dag komen en zou het net zijn alsof iemand op een grote reset-

knop had gedrukt waarna de wereld er weer precies zo zou uitzien. Toch zou hij het blijven doen, en daar was maar één reden voor. Als hij het niet deed, kreeg de wereld geen kans om beter te worden. Als mensen met een beetje lef in hun donder niets deden, zouden de monsters elke keer winnen. En dat zou hij niet laten gebeuren.

De auto reed door en bereikte de westelijke grens van Fairfax County, Virginia. Hij reed door een bewaakt toegangshek. Toen de auto stopte, stapte Robie uit en liep het gebouw in. Hij liet geen pasje zien en vroeg geen toestemming om naar binnen te mogen.

Hij liep door een korte gang naar een kamer waar hij een tijdje zou blijven zitten en een paar mailtjes zou versturen. Daarna zou hij naar huis gaan, naar zijn appartement in D.C. Na een missie liep hij meestal tot in de kleine uurtjes doelloos door de stad. Dat was zijn manier om met de nasleep om te gaan van het werk dat hij deed.

Vandaag wilde hij simpelweg naar huis en niets anders doen dan naar buiten zitten kijken.

Dat mocht niet zo zijn.

De man kwam binnen.

De man kwam vaak binnen met een nieuwe missie voor Robie in de vorm van een USB-stick.

Maar deze keer had hij niets bij zich. Hij fronste. ‘Blauwe Man wil je spreken,’ was alles wat hij zei.

De man zei zelden iets wat Robie intrigeerde of verbaasde.

Maar deze keer wel.

Robie had Blauwe Man de laatste tijd vaak gezien. Maar daarvoor – in de twaalf jaar daarvoor, om precies te zijn – had hij hem helemaal niet gezien.

‘Blauwe Man?’

‘Ja. De auto staat te wachten.’

•4•

Jessica Reel zat alleen aan een tafeltje in de lounge van het vliegveld. Ze droeg een grijs broekpak, een witte bloes en zwarte platte schoenen met een bandje over de wreef van haar voet. De schoenen waren niet zwaar en gebouwd voor snelheid en wendbaarheid, voor het geval ze moest rennen.

Het enige opvallende aan haar was de hoed die op het tafeltje lag. Het was een strokleurige panamahoed met een zwartzijden band, gemakkelijk om op reis mee te nemen, omdat hij opgevouwen kon worden. Reel had in de loop der jaren veel gereisd, maar tijdens vorige reizen nooit een hoed gedragen.

Nu had het een goed moment geleken om ermee te beginnen.

Haar blik dwaalde over de duizenden passagiers met rolkoffer en laptoptas, en in hun vrije hand een beker Starbucks-koffie. Deze mensen keken ingespannen naar de elektronische informatie over gates en geannuleerde, binnenkomende en vertrekkende vluchten. En minuten, uren of dagen later, als het weer heel weinig meewerkte, zouden ze in een zilverkleurige buis stappen en honderden of duizenden kilometers vliegen naar hun bestemming, hopelijk met hun bagage en in een goede geestelijke gezondheid.

Dagelijks deden miljoenen mensen deze dans op tienduizend meter hoogte, in bijna elk land ter wereld. Reel deed het ook al jaren. Maar zij reisde altijd met heel weinig bagage. Geen laptop. Kleren voor een paar dagen. Geen werk mee. Haar werk wachtte altijd op de plek waar ze naartoe ging. Net als de volledige uitrusting die ze nodig had om haar missie uit te voeren.

Vervolgens zou ze weer vertrekken en ten minste één dode achterlaten.

Ze pakte haar telefoon. Op het scherm stond haar instapkaart. De naam op het e-ticket was niet Jessica Reel. Dat zou haar slecht uitkomen in deze onverwacht moeilijke tijden.

Haar laatste missie was niet volgens plan verlopen, in elk geval niet volgens het plan van haar voormalige opdrachtgever. Ze was echter precies zo verlopen als Reel voor ogen had, met als gevolg dat ene Douglas Jacobs nu dood was.

Daarom zou Reel thuis niet alleen een persona non grata zijn, maar ook boven aan de opsporingslijst staan. En de mensen voor wie ze vroeger werkte, konden een heel blik agenten opentrekken om haar te zoeken en even efficiënt een einde aan haar leven te maken als zij bij Jacobs had gedaan.

Dat scenario kwam absoluut niet overeen met Reels grote plan. Vandaar dus de nieuwe naam, de nieuwe documenten en de panamahoed. Haar lange haar was nu blond in plaats van haar eigen bruin. Dankzij haar gekleurde contactlenzen leken haar groene ogen nu grijs. En dankzij ingenieuze plastische chirurgie waren haar neus en kaaklijn iets veranderd. Ze was, in elk belangrijk opzicht, een nieuwe vrouw.

Misschien ook wel een verstandige vrouw.

Haar vlucht werd omgeroepen. Op haar platte schoenen was ze een meter vijftien – lang voor een vrouw – maar ze viel helemaal niet op te midden van de menigte. Ze had haar hoed opgezet, had een beker Starbucks in haar hand en liep de korte afstand naar de gate. Het vliegtuig vertrok op tijd. Ruim veertig enigszins onrustige minuten later landde het vliegtuig met een hevige schok op de landingsbaan, minuten voor de storm uit. Reel had zich geen zorgen gemaakt over de turbulentie. Ze gokte er altijd op dat ze het wel zou overleven. Ze kon twintigduizend jaar lang elke dag vliegen en nooit bij een vliegtuigongeluk betrokken raken.

De kans dat ze op de grond geluk had was veel kleiner.

Ze stapte het vliegtuig uit, liep naar de taxihalte en wachtte geduldig in de lange rij tot ze aan de beurt was.

Doug Jacobs was de eerste, maar niet de laatste geweest. Reel had een lijst in haar hoofd van degenen die hem hopelijk gezelschap zouden houden in het hiernamaals, als daar tenminste plaats was voor mensen als Jacobs.

Maar die lijst zou moeten wachten. Reel moest ergens naartoe. Ze stapte in de taxi en liet zich naar de stad brengen.

De taxi zette haar vlak bij Central Park af. Het was altijd druk in het park, vol mensen, honden, reuring en arbeiders, een soort gecontroleerde chaos, als zoiets tenminste bestond.

Reel betaalde de taxichauffeur en keek naar de dichtstbijzijnde ingang van het park. Ze wandelde het park in en liep zo dicht mogelijk naar de plaats toe waar het was gebeurd.

De politie had grote stukken van het terrein met tape afgezet, zodat de technische recherche bewijzen kon verzamelen en ze hopelijk een moordenaar konden vangen.

Dat zou niet gebeuren. Reel wist dat, ook al wist de New Yorkse politie dat niet.

Ze stond in een groepje andere mensen vlak bij de officiële afzetting. Ze zag dat de politie systematisch te werk ging en elke centimeter onderzocht van de plek waar het lichaam op de grond was gevallen.

Reel keek er ook naar en begon de hiaten in te vullen waarvan de politie niet eens wist dat ze bestonden.

Het doelwit was wat het was. Een monster dat gedood moest worden.

Dat interesseerde Reel absoluut niet. Zelf had ze ook veel monsters gedood.

Andere kwamen ervoor in de plaats. Zo zat de wereld nu eenmaal in elkaar. Het enige wat je kon doen, was proberen hen iets voor te blijven.

Zij richtte zich op andere dingen. Dingen die de politie niet kon zien.

Ze bepaalde vanuit elke richting de baan van de kogel naar de omtrek van het lichaam op het pad. Ze wist zeker dat de politie dat ook al had gedaan, in elk geval de forensische recherche. Maar weldra zouden hun deductievermogen en zelfs hun voorstellingsvermogen hun professionele grenzen hebben bereikt, zodat ze nooit het juiste antwoord zouden vinden.

Reel wist echter dat alles mogelijk was. Dus nadat ze alle andere mogelijkheden had onderzocht en met behulp van de algoritmes in haar eigen hoofd de locatie van de schutter had bepaald, keek ze naar een stenen muur. Zo te zien een ondoordringbare muur. Onmogelijk om daar doorheen te schieten. En vanuit de deuropening in de stenen muur kon je het doelwit niet zien. Bovendien zat die deur vast stevig op slot. Dus zou de politie deze deur onmiddellijk hebben uitgesloten.

Reel liep weg en begon aan een lange wandeling, eerst in westelijke, daarna in noordelijke en ten slotte in oostelijke richting.

Ze haalde een verrekijker tevoorschijn en keek naar de muur.

De schutter zou twee gaten nodig hebben. Een groot gat voor de loop met geluiddemper. En een voor de telescoop.

Reel wist precies waar en hoe groot die gaten zouden moeten zijn.

Ze draaide aan het wielje van haar verrekijker. De muur kwam haarscherp in beeld. Reel keek naar twee gedeelten in de muur, een hoger dan de andere, beide in de voegen.

De politie zou ze nooit zien, omdat ze er nooit naar zouden zoeken.

Maar Reel zag ze wel.

Zo te zien was er geen bewakingscamera op de muur gericht. Waarom ook?

Het was maar een muur.

Daarom was het ideaal.

In die muur zag ze twee stukjes cement die een iets andere kleur hadden, alsof ze recenter waren aangebracht dan het cement eromheen. En dat was ook zo, wist Reel.

Zodra het schot was afgevuurd, zouden de gaten weer zijn opgevuld. De verharder zou zijn werk doen. Een paar uur lang, zelfs een paar dagen lang, zou de kleur een heel klein beetje afwijken. En daarna zou het er net zo uitzien als de rest.

Daar was het schot vandaan gekomen.

Daar was de schutter ook uit ontsnapt.

Reel keek naar de grond.

Gereedschapsschuur. Leidingen, tunnels.

Onder het park liep een heel netwerk van tunnels – voor drinkwater, riolering, oude metrolijnen. Dat wist Reel heel zeker. Daar had ze jaren geleden bij een

van haar moorden ook gebruik van gemaakt. Onder Amerika's grootste stad waren zoveel plaatsen waar je naartoe kon vluchten en waar je je kon verbergen. Daarboven verdrongen miljoenen mensen elkaar, terwijl je onder de stad zo alleen was dat je je op de maan waande.

Reel borg haar verrekijker op en begon te lopen.

De uitgang zou zich waarschijnlijk in een afgelegen gedeelte van de stad bevinden. Daar zou de schutter weer naar straatniveau zijn teruggekeerd. Een snelle rit naar het vliegveld of het treinstation, en dat was het dan.

De moordenaar gaat vrijuit.

Het slachtoffer gaat naar het lijkenhuis.

De kranten zouden er een tijdje over schrijven. Ergens zou misschien een geopolitieke wraakactie plaatsvinden en daarna zou het verhaal in de vergetelheid raken. Andere verhalen zouden zijn plaats innemen. Een dode betekende niet veel. Daar was de wereld te groot voor. En er waren te veel mensen die een gewelddadige dood stierven, de aandacht op één daarvan bleef niet lang hangen.

Reel liep naar een hotel en nam een kamer. Ze zou naar de sportzaal gaan, een stoombad nemen, een hapje eten en nadenken.

Haar bezoek aan Central Park was niet voor niets geweest.

Will Robie was een van de besten, zo niet de beste die ze hadden.

Reel twijfelde er niet aan dat het Robie was geweest die die ochtend in Central Park de trekker had overgehaald. Hij had zijn sporen uitgewist. Was weer boven de grond gekomen. Had een vliegtuig naar D.C. genomen. Had zich weer op kantoor gemeld.

Allemaal routine, of zoveel routine als maar mogelijk was in Robies wereld.

Ook in mijn wereld. Maar nu niet meer. Niet na Doug Jacobs. Het enige verslag dat ze nu over me willen lezen, is mijn autopsieverslag.

Reel was er vrij zeker van dat Robie voor een andere opdracht zou worden opgeroepen.

Hij zal opdracht krijgen mij op te sporen en te doden.

Je stuurt een moordenaar op pad om een andere moordenaar te grazen te nemen.

Robie versus Reel. Dat klonk goed.

Als de aankondiging van het gevecht van de eeuw.

En ze wist zeker dat het dat ook zou worden.